

"Spolužáci"

První hodina všeobecného vzdělání končila. Dvacet budoucích důstojníků flotily, dvacet třináctiletých kluků sedělo v polokruhu kolem učitelova křesla a ani nedutalo. Učitel zaklapl desky a vstal. Pak pokračoval v hovoru ve stoje. "Vaše první praktické cvičení je poměrně jednoduché. Jedná se o prosté výpočty a protože jste budoucí kapitáni hvězdných lodí, budou se týkat jejich vlastností. Teď si po jednom přicházejte vylosovat svou otázku. Hodně zdaru."

Kadeti přistupovali ke katedře, vytahovali ze zásobníku datové karty a vsouvali je do osobních asistentů. Když se poslední z nich vrátil na své místo, učitel se s nimi rozloučil a ukončil hodinu. Kadeti opustili učebnu ihned po něm.

Přede dveřmi na ně čekal velitel čtyř. Znali ho již ze včerejška. Jmenoval se Berger a měl hodnost podporučíka. Nechal je nastoupit do řady podle výšky, ale pak je začal rozdělovat do dvojic podle seznamu, který držel v ruce. Nakonec spokojeně prohlásil: "Tak, od nynějška budete veškeré úkoly plnit ve dvojicích, tak jak teď stojíte. Hned po rozchodu se přestěhujete tak, aby každý pár byl v jednom pokoji. Nechci slyšet žádné otázky, důvod časem pochopíte. A pospěšte si, běží vám osobní volno. Rozchod."

Stěhování zabralo pět minut plných chaosu. Když se zmatek uklidnil, oslovil Mark svého nového spolubydlícího. "Já jsem Marcus Nansen, pro kamarády jenom Mark."

"Ian Kostakis, pro kámoše Iani." Podali si ruce. Ian pak pokračoval: "Vrhnem se na ten úkol. Už ses díval na svůj?"

"Ještě ne." Vytáhl asistenta z náprsní kapsy a vyvolal zadání. Četl: "Kosmický generátor Dlouhý pochod Mk. II spotřebuje půl tuny vodíku pro otevření červí díry dlouhé pět světelných let, s dostatečným průměrem pro loď třídy Straka. Jaké množství paliva je potřebné pro těžký křižník, který má dopravit císařského správce ze Země na Sirius 2?"

Ian četl ve svém zadání a kroutil hlavou. "Nevím, proč s tím učitel dělal takové ciráty. Moje zadání je úplně stejné. Napadá tě, jak na to?"

"To je snadné. Spotřeba závisí na maximálním průměru lodí. Stačí najít v tabulkách parametry trupů obou lodí a s pomocí trojčlenky máme řešení v kapse."

Udělali tak. A protože měli zbytek večera volno, vydali se společně do města, pochlubit se svými novými uniformami. Vrátili se chvíli před večerkou a ihned zapadli do postelí. Jenomže kolem třetí ráno se Markovi začal zdát podivný sen. Vlastně ani ne sen. Jen ozvěna hlasu, ozývající se na hranici podvědomí. Již odedávna mu našeptávala, že není lepší práce než být vesmírným průzkumníkem. Podlehl, nic ho od tohoto cíle nemohlo odradit. Otec ač nerad, souhlasil a výsledek byl zde. Mark leží na posteli, kterou tvarovala záda desítek jeho předchůdců a... zdá se mu divný sen. Vyskočil. Sáhl po ovládání osvětlení místnosti a naplno rozsvítil. Pokoj zalilo prudké světlo, až jej samotného oslnilo. Sáhl pro svého asistenta s vyřešeným úkolem v jedné z pamětí. Jenže po něm sahal tak nedočkavě, až mu vypadl z ruky a padl na podlahu. Byl odolný, vydržel, ale ten hluk ve spojení se světlem probudil Kostakise. Mladík si protřel oči a ospale se zeptal, "co blázníš?"

"Ten úkol," vyhrkl Mark, "naše řešení není správné. Je to chyták," drmolil a přes asistenta prohlížel akademickou knihovnu. "Už to mám," zajásal. "Podívej, motor Mk. 2 lodí řady Straka pracuje s Lewanhoutenovou pseudorezonancí podle téhle rovnice, zatímco křížníky pohání Mk. 5, která používá dokonalou rezonanci podle Diviera."

Kostakis se vyhrabal z pod pokrývky, nahlédl mu přes rameno na několikapatrové vzorce a začal se hněvat: "O tomhle jsme přece nic nevěděli. Vždyť se to budeme teprve učit, bohové vědí za jak dlouho!" Mark si to nemyslel. "Řekl bych, že nebylo podstatné rovnice znát, ale najít. Uvidíme, co zítra řekne profesor." Zatímco mluvil, doplňoval do rovnic údaje a nakonec řekl: "Tak tohle vypadá mnohem pravděpodobněji."

A taky to tak doopravdy bylo. Profesor listoval na svém displeji vypracovanými úkoly a tvářil se téměř smutně. Teprve když na posledním místě seznamu narazil na odpovědi dvojice Kostakis - Nansen, pousmál se. "Děkuji vám, pánové. Alespoň za to málo," řekl jim a pak se obrátil ke zbytku skupiny: "Jednu věc si prosím zapamatujte: Ve vesmíru existují snadná řešení skutečná a taková, která se za ně pouze vydávají. Všichni, kromě pánů Kostakise a Nansena jste zvolili falešnou cestu menšího odporu. Ale jejich úspěch je také zvláštní. Řeknete mi, kdo z vás a jak přišel na skutečné řešení?"

Ian se obrátil k Markovi s němou výzvou a ten učiteli řekl: "Já pane. Avšak nedokážu říct, co mne k tomu vedlo. Pouhá předtucha."

Učitel kývl hlavou: "Předtuchy jsou užitečné. Dost často jsou totiž jen vyústěním napůl zasutých vědomostí získaných jinde. Ale tato škola vás všechny naučí tolik, abyste se nemuseli spoléhat na předtuchy a vždy se mohli spolehnout na skutečné vědění."

Pak hodina pokračovala.

Odpolední nástup, jako oficiální zakončení pracovního dne býval krátký. Ani toho dne Berger neporušil tradici a poté, co zhodnotil studijní omyl skupiny, chtěl dát rozchod. Přihlásil se však jeden z kadetů. "Veliteli, můžete nám vysvětlit, proč jste nás nechal spárovat právě takovým způsobem, jak se stalo včera? Přemýšleli jsme o tom celou noc."

"Vážně to chcete vědět?"

Odpovědí mu bylo sborové kývání hlav.

"Dobrá. Přišli byste na to sice i sami, ale budiž. Vy, vy jste elitní skupina. Nikdo vám to sice neřekne takhle přímo, je to však tak. Vaše specializace - to je kosmický průzkum. Vy budete za čas hledat nové zdroje surovin a místa pro kolonie, vy vstoupíte tam, kde se noha člověka ještě nedostala. A celou tu dobu poletíte v průzkumné lodi sami, jako jediní živí lidé na palubě. Proto se musíte stoprocentně znát, musíte vědět, že se na svého partnera můžete stoprocentně spolehnout. Vybrali jsme vás podle psychických profilů, tak abyste se ideálně doplňovali, ale pokud přesto v průběhu výcviku selže jeden z dvojice, druhý odchází spolu s ním. Je ve vašem vlastním zájmu, stát se jedinou bytostí ve dvou tělech. Rozchod."

× × ×

Akademie se podílela na oslavách císařových narozenin dle svého. Starší kadeti stáli dopoledne podél trasy císařova defilé, zatímco ti mladší prováděli návštěvníky při dni

otevřených dveří. Pak, odpoledne, pořádala akademie fotbalový zápas mezi svým mužstvem a zástupci pozemního vojska. Zápas býval vždy prestižní záležitostí, členové vítězného mužstva se na své škole stávali obletovanými polobohy, na druhé straně si museli dávat pozor na mimosportovní odvetu poraženého soupeře. Ale Akademie měla na vítězství jistý empiricky ověřený trik. V brance bývali stavěni kadeti šlechtického původu, primárně co nejvyššího. Předpokládalo se, že jejich telepatické, i když dosud nevytvořené vědomí jim napoví, kam soupeř míní zamířit svou střelu. Osvědčovalo se to, čtyři minulé ročníky, kdy nikdo takový nebyl po ruce, se nesmazatelnou linkou hanby zapsaly velice hluboko do kroniky akademického klubu. Proto, když na Akademii nastoupil Mark, byl okamžitě zlaněn fotbalisty a neodvolatelně postaven do branky. Nevadilo mu to, kopanou měl rád, přesto občas litoval, že není v poli.

Zvláště dnes. Zápas byl dramatický, kadeti flotily, přesvědčení o neprorazitelnosti své zasíťované svatyně se riskantně vrhali do útoků a občas se tak tak stačili vrátit. Začal další protiútok pěšáků. Johann Moltke se vrhl po pronikajícím útočnickovi, ale pokus vypíchnout mu míč skončil sražením soupeře na zem. Ztraceně, zrovna v tom nejcitlivějších ze všech citlivých míst! Hvizd rozhodčího věstil potíže. Penalta! Pěšáci se chvíli radili a pak z jejich středu vyšel mohutný chlapík. Ve špatném osvětlení by se dal klidně pokládat za medvěda. Mark ho znal již z předchozích zápasů. Obránce a živý kanón pěšácké jedenáctky. Jeho rány se daly snadno předvídat, otázkou bylo, zda se jim někdo postaví dobrovolně do cesty. Jenže nebylo zbylí. Akademie vedla o jedinou branku a pro urputný odpor pěšáků nebylo jisté, zda se vůbec podaří přidat aspoň jednu. Mark se maximálně soustředil, soupeř se krátce rozběhl a vypálil. Jeho rychlá, ostrá rána s nepatrnou falší mířila přesně tam, kam chtěl, tam kde to Mark předvídal... Skočil po míči a už to bylo. S trochou štěstí ho vyrazil nad břevno. Ovšem ty následky. Ruce ho brněly, před očima měl mžitky. Ale balon zamířil vysokým obloukem k nebi. Nebezpečí pro tým bylo zažehnáno. Pro tým ano. Pro Marka teprve nastávalo. Kulatý nesmysl se zřítíl přímo na tribunu.

Nějaký starší kadet zrovna přinášel ovocný pohár své přítelkyni. Skončil v jeho náručí, na rozdíl od poháru, vysypaného děvčeti do výstřihu. Vyskočila jak střelená a vrazila překvapenému nosiči facku. Ten se otočil po původci maléru a spatřil Marka. Oba se okamžitě poznali.

"Nansene! Nedáš si pokoj?" Jean Marat, primus ročníku 4A se stěží ovládal. Vykřikl ještě: "Dneska jsi to skutečně přehnal!" a vběhl na hřiště. Mark na něj nečekal, vyrazil přímoú čarou pryč. Ale nemusel utíkat daleko. Maratovi se postavili do cesty jeho vlastní spolužáci, členové mužstva. "Jeane, co blázníš! Tobě snad vážně přeskočilo!" domlouval mu Charles Peltier, levé křídlo a bomber týmu.

"Ten spratek mi to udělal naschvál!" dštil jim svou žalobu do tváře.

"Jak by to dokázal? To by musel být živý počítač a ne člověk... Marku, pojd' sem," mýnil Peltier a přivolal obviněného. Ten se váhavě vrátil. "Omlouvám se pane Marate," řekl, sotva se přiblížil. "Vážně jsem neměl ani tušení, že jste na tribuně." Byl zdvořilý. Zde tituly neměly místo. Jen hodnosti a tu měl Marat, ač pocházel z prosté rodiny, mnohem vyšší.

"Jak by také mohl," připojil se další ze starších hráčů, "vždyť sledoval hřiště jak ostříž."

"On je šlechtic, asi mě vytušil," bojoval ještě Marat, ale nikoho nepřesvědčil. Od středu hřiště přibíhal rozhodčí a hrozil trestem za zdržování hry, diváci na tribunách, kteří mezitím

sledovali zpomalené záběry příčin sporu se jen smáli a jeho malicherné žaloby proti němu začaly obracet mínění spolužáků. Raději odešel.

"To bude dobrý," uklidňoval Marka Peltier. "Nechá si to projít hlavou a uklidní se. Tak hrajem!" zavolal na ostatní.

"Vrátí mi to," řekl tiše Mark, zatímco se ostatní rozcházeli.

"Neboj, dohlédnu na něj," slíbil mu spoluhráč.

× × ×

Uběhly téměř dva roky. Mezi Maratem a Nansenem sice došlo ještě k několika menším sporům, ale nic vážného. Maratovi s narůstajícími lety na Akademii přibývalo povinností a také Mark sám se přímo úzkostlivě vyhýbal jakémukoliv setkání. Ale stejně svému osobnímu prokletí neušel.

Stalo se to 17. února. Typický den - blbec, dobrý jen k tomu, aby mohlo dojít k několika nepříznivým záležitostem v tom nejméně vhodném pořadí. Došlo k přesně takové shodě náhod, o které si s potutelným úsměvem vyprávějí svědkové, zatímco účastníkům událostí po nich zůstává leda pachut' v ústech...

Začalo to však již čtyři dny předtím. Cvičná loď Otázka cti se s posádkou tvořenou kadety letošní skupiny 5B vracela z manévrových letů v blízkém kosmu. Přitom došlo k incidentu s civilním letounem, který jí několikrát bezohledně zkrížil dráhu a odmítal se vzdálit. Velící kadet Harold Toedler se plným právem rozhněval a v zájmu bezpečnosti letu přikázal provést výsadek na palubu civila.

Útočné komando se v pořádku přeneslo na palubu malé lodi. Tam našli rozjásanou společnost tvořenou příslušníky vyšších vrstev. Výsadkáři odmítli pozvánku očividně opilého majitele lodi, pronesenou stylem - Chlapci, dejte si taky a neotravujte - a naopak donutili loď k přistání. Pak se vrátili do školy. Den se nedělo nic. Druhý taky ne. A třetího dne došla na Akademii stížnost, že se při zásahu ztratily jedné z účastnic párty náušnice v ceně dvaceti tisíc kreditů. Bylo to trochu silné kafe. Začalo velké vyšetřování. Kde, kdo a proč. Člen výsadku Joren Washi přiznal, že ho dotyčná vlákala do své kajuty. Prohlásil ale, že s opilou a hysterickou slečnou Tautzovou neměl k ničemu chuť a proto ji opustil ihned poté, co sama od sebe usnula. Žádných šperků si nevšiml. Byl snad v kajutě ještě někdo? Ne, nikdo. Ani neviděl, že by ji snad těsně před jeho příchodem někdo opouštěl, či do ní vstupoval po vynuceném přistání.

V tomhle bodě nastal zásek, ani jedna strana nehodlala ustoupit a při použití psychické sondy dostala baronesa Tautzová záchvat. Mladý nezkušený soudce tedy rozhodl, že vzhledem k okolnostem bude požádána o pomoc inkvizice. Císař kupodivu souhlasil, přestože kvůli takové prkotině inkvizitoři obvykle nezasahovali. Soudní líčení mělo pokračovat příští den.

Příchod inkvizitora postavil celou Akademii do pozornosti a opozdil celý výukový program. Zatímco většina instruktorů stála čestnou stráž před soudní síní, kadeti vedení těmi několika zbývajícími byli posláni do přírodního parku Sibiř na test přežití ve ztížených podmínkách. Otázka cti naložená sedmi stovkami kadetů sebou těžce praštila do bahniska někde na dalekém východě. Automatika se strojovou nestranností rozdělila trosečníkům role na mrtvé,

zraněné a zdravé a více či méně otrávení kadeti začali budovat nouzový tábor. Nenašlo se moc těch, kteří by litovali, že se náhle ozval příkaz k návratu. Krátce po třetí byli zpět. Ovšem pokud si někdo myslel, že se cvičením vše odbylo, byl zklamán. Pouze se všechny lekce a všem skupinám přesunuly o pár hodin později. Naštvané studijní skupiny se vydaly na oběd. Vyhledka, že odpolední program mohou odepsat, ať už si kdo plánoval, co chtěl, netěšila nikoho.

Jídelna, do které náhle vtrhlo několik set spěchajících kadetů se stala poněkud těsnou, před jednotkami replikátorů se tvořily fronty. Mark Nansen trpělivě čekal v řadě na výdej u automatu 2. Litoval, že si nestoupl do trojky, tam výdej postupoval mnohem rychleji. Naráz se mu ozvalo do ucha: "Nansene... Kdybys věděl, s jakou chutí bych tě tam nechal doopravdy shnít..." Byl to Marat.

Mark se klidně obrátil. Dnes už nebyl vyplašený zelenáč z prvního ročníku, aby před našťvaným skoroabsolventem uprchl. "Pane starší kadete Marate, já jsem si roli zraněného nevybral." A důstojně se obrátil zpět, aniž by bral ohled na výhrůžky toho druhého.

Po obědě se studijní čtyry rozešly ke svým úkolům. Nansenovu čekal blok teorie a po něm cvičení v simulátorech. Na tohle se Mark těšil, do simulátoru kosmického stíhače měli jít poprvé. Na Maratovu skupinu 6A čekala varianta toho samého, pouze o blok dříve. Jenže jejich instruktor poručík Yemelik se opozdil. Opuštěné patro mezi hangáry akademie a teoretickými učebnami svádělo ke klukovinám. Původně vzorně nastoupená četa se postupně začala rozkládat. Nejprve vzdali předpisový postoj, pak tvar a nakonec i klid. Šoumen skupiny, starší kadet Jerry Gimps vytáhl z kapsy pecku z broskve. Stiskl ji mezi palec a ukazovák, zamířil a vzápětí se tvrdá střela odrazila od ucha kadeta Vereniese. Začala všeobecná přestřelka, protože Gimps nebyl jediný, kdo si přinesl střelivo.

Jean Marat se znechuceně stáhl do ústraní za sloupem. Prohlédl si ho, oprášil i od sebemenších smítek prachu a opřel se o něj. Stál s přivřenýma očima a snil o šanci, která se mu naskytla právě včera odpoledne: Instruktorce poručík Sellersová ho vyzvala. Od nejkrásnější ženy na Akademii to byla čest, neboť svou přízní neplýtvala na každého. Byla náročná. Zнала svou cenu a žádala proto milence dokonalé ve všech ohledech. A přesné. Několik málo kadetů s rudýma ušima přiznalo, že je vyhnala od svých dveří pro minutové zpoždění. Tohle ovšem Jeanovi nehrozilo. Přes opožděný program bylo stále ještě dost času, aby se stihl opět upravit a přijít k instruktorce včas.

Přímo pod nohy mu dopadla pecka. Zahučel cosi o infantilitě zbytku čtyry a odkopl ji. Narazila do zdi a zmizela někde v šeru. Chtěl se vrátit ke svému snění, ale zrovna v tu chvíli se ozvalo dvojité zapískání poručíka Yemelika. Než se velitel čtyry ukázal, dal svým podřízeným pár sekund na obnovení formálního řádu. Potom vstoupil, přelétl pobaveným pohledem oddychující četou a zavelel jim k odchodu na cvičné pracoviště.

Výcviková hodina probíhala zcela normálně. Virtuální letka plnila své úkoly dle instrukcí, jenom kadet Verenies ohlásil menší poruchu na svém simulátoru. Na dotaz instruktora, jakého je rázu, odpověděl, že nepřekáží výcviku, že se dá pokládat za poruchu simulovaného stroje a on že provedl patřičná opatření. Instruktor si to na vlastních přístrojích asi ověřil, protože se zanedlouho po spojích nesla pochvala Vereniesovi za výborné zvládnutí problému. Let ostatně brzy skončil. Skupina 6A se sešla před stroji, zatímco Yemelik ve své kabině dokončoval vyhodnocení. Marat se Vereniese zeptal: "Co tomu bylo?"

"Ty vole, systém gravitačního stabilizátoru," vydechl s předstíraným napětím oslovený. "Tak jsem přesměroval asi tisícinu promile inverzního tahu hlavního motoru na prostor kabiny a zdá se, že bych to přežil," pousmál se pyšně. Mezitím se ukázal instruktor. Nechal je nastoupit, řekl, že porouchaný systém bude opraven a odvedl četu z cvičných hangárů.

Na půl cesty po železném hlavním schodišti se míjeli se skupinou 3B. Její velitel podporučík Berger zdravil svého kolegu a chvíli nedával pozor na cestu. Naráz se mu pod dokračující pravou nohou ozvalo křupnutí. Noha podklouzla a důstojník s výkřikem překvapení padl k zemi, kde zůstal bez hnutí ležet. Ihned se mu vrhli na pomoc příslušníci obou čet. Opatrně ho uložili a začali zkoumat zranění. Nezdálo se, že by měl poraněnou hlavu, ale tmavomodrý rukáv výcvikové uniformy ztmavěl krví. Po rozříznutí látky se ukázala otevřená zlomenina. Zaškrtli dočasně ránu a Yemelik povolal zdravotní službu, proklínajíc zákaz používat teleporty bez povolení. Transportér by mu v téhle chvíli vyřešil nejeden problém. Měl svůj vlastní plán, co s odpolednem a vést výcvik další skupiny se mu nechtělo. Zamyslel se, pak v náhlém nápadu luskl prsty a podíval se po svých lidech. Tam, zpátky, nakonec se jeho zrak zastavil. "Kadete Marate!"

"Ano pane?" vyšponoval se oslovený.

"Povedete výcvik skupiny 3B."

"Ale pane..."

"Bez řečí."

Kadet se poddal. Jeho postoj se vrátil do předpisového provedení a muž vyštěkl: "Rozkaz pane!"

Yemelik odvedl své svěřence, zkreslená ozvěna jejich kroků pomalu utichla. Marat přestal nasupeně zírat vzhůru za spolužáky a obrátil se k třetákům: "Četo pozor, do výcvikového prostoru odchod!" Odvedl je ke cvičným strojům, nechal před nimi nastoupit a začal předčítat cíle cvičení: "Kadeti. Při letu v kosmickém prostoru je maximálně důležité oprostít se od pojmů nahoře a dole, vlevo a vpravo. Nemají význam, natočení jednoho stroje vůči druhému mění prostor natolik, až může dojít ke zmatení. Zůstávají pouze kosmické souřadnice. Absolutní, vztahené k centrální černé díře galaxie. Relativní, mající počátek v poloze Slunce a virtuální, uváděné ve vztahu k poloze vašeho nosiče nebo základny. Tyto pojmy znáte a již několik let s nimi operujete. Teď se pozná, jak moc se vám dostaly do podvědomí. Vaším úkolem je prolétat vytyčenou dráhu nejlépe jak umíte a hlásit polohu jakékoliv anomálie, na kterou narazíte. Stíhači na start!" Sám zalezl do kontrolní kabinky a rozhlédl se po jejích přístrojích. Nevypadaly tak pěkně jako simulované přístroje v cvičných strojích, ale také umožňovaly dostatek zábavy. Stačilo ji najít. "Osmičko, jste si jistý, že je vše v pořádku?"

"Jistě pane!" odpověděl oslovený kadet.

"V tom případě končím váš let a do zápisu dávám hodnocení 0 bodů. Vždyť jste vyletěl do volného prostoru s otevřenou kabinou!"

"Ahá..." Kadet se ani nepokoušel smlouvat. Vylezl ze simulátoru a odešel. Starší posluchač Marat ho vyprovodil zamyšleným pohledem. Bylo mu jasné, že to třeták provedl naschvál, aby si zkrátil hodinu a snil o tom, jak by sám mohl udělat totéž. To však možné nebylo a tak

se aspoň podíval, jak může srazit hřebínek Nansenovi. Ten kluk byl moc dobrý. Jeho výsledky se nějak moc začínaly podobat Jeanovým a hrozily, že ho v historických tabulkách odsunou na druhé místo. V žádném případě, dneska budeš bez bodů, mladíku. Přepojil se do Nansenovy 11 a řekl mu: "Nazdar Nansene. Dlouho jsme se neviděli, co? Víš, jedno je moc velká škoda. Až se totiž dneska vysekáš, protože ty se určitě vysekáš, že tě to pošle jenom do šaten..." Pak spojení ukončil a spokojeně sledoval indikátor poruch kabiny číslo 11. Odpolední Vereniesova porucha byla pryč. Technici v mezičase systém překalibrovali a náhodná aktivace virtuální poruchy se už neměla opakovat. Jenže mohla být spuštěna. Třeba omylem zastupujícího instruktora.

Doposud si Mark let skutečně užíval. Přestože věděl, že se z podzemí školy nevzdálil ani o centimetr, vše svědčilo o opaku. Kolem něj byl hluboký vesmír a on se rychlostí čtyřicet kilometrů za vteřinu řítí k metám. Tohle bylo skutečně něco jiného, než ty jednoduché pultíky nahoře v učebnách, dobré leda k nadřilování polohy ovládacích prvků nejběžnějších lodí. Postupně plnil všechny úkoly, aniž by nastal nějaký problém. Ale ten prostě musel přijít. Proč by ho jinak Marat posílal jmenovitě do této lodi, když ostatním nechal na výběr. A ten jeho proslov před chvílí... Pokud nebylo jeho jediným účelem Marka znervóznit a donutit ho k vlastním chybám. To ne, zařekl se a sáhl po knyplu, aby upravil směr k poslední značce. Náhle se celá loď zachvěla, zdálo se, že v několika osách naráz. Mark pustil knypl, jakoby dostal ránu. Tohle znal, z doslechu, jednou se o problému bavili starší spolužáci vracející se ze cvičného letu. Porucha gravitační kompenzace. V představách nezkušených kadetů skutečná morová rána, vedoucí jen dvěma směry: Buď ke smrti, anebo ke smrti. Záleží na směru, kterým porouchaná stíhačka právě zatáčí, aby přetížení buď vysálo všechnu krev z hlavy, anebo jí naopak napumpovalo do hlavy tolik, až praskne mozek...

"Jedenáctko, máte nějaké potíže?" ozval se Maratův neskrývaně potěšený hlas.

"Řeším je pane," odpověděl Mark a odhlásil se. V jeho případě k žádným strašlivým následkům nedošlo. Simulátor vyhodnotil údaje z posledních vteřin letu a došel k závěru, že podmínky na palubě nebyly neslučitelné se životem. Stroj pokračoval v letu, několikasekundové přetížení 3G sice zamáčklo pilota krátce do sedadla, ale jinak se nestalo nic zvláštního. Program pokračoval. I když, jak se to vezme? Letět v neovladatelném stroji stále vpřed nebylo příliš lákavé, i kdyby ho poslední dokončený manévr nenasměroval do planety vzdálené sotva deset minut letu. Stroj mířil neochvějně přímo k ní. Mark přemýšlel, co může dělat. Může program ukončit sám a prohlásit, že na tohle prostě nemá. Nebo letět dál a poskytnout Maratovi pár minut zábavy, až ho přístroj oznámí za krátkodobou energetickou anomálii na povrchu planety. Anebo se pokusit poruchu, teď už jasně signalizovanou systémy stroje, opravit. V jeho dvojce byl inženýrem spíš Ian, ale průzkumníci museli umět všechno.

Odpoutal se z křesla. Ihned se vznesl, pružná hmota sedačky ho podstrčila ke stropu. Protáhl se kolem ní a plachtěl do servisního prostoru stroje. Všechny systémy kromě gravitačního kompenzátoru pracovaly. Mark tedy jen chvíli zaváhal nad výstražným nápisem: 'Pouze pro autorizovaný personál' a otevřel víko. Do tváře se mu vyvalila vlna horka a zápachu ze spálených součástí. Celý panel zářil červeně, jenom u dolního okraje pár kontrolek blikalo a polovina řady byla černá. 'No nazdar,' řekl si Mark. Na dlouhé uvažování však nebyl čas. Protáhl se ke skřínce s náhradními díly. Vytáhl těch pár potřebných, zacouval zpět, vypnul jednotku a začal je měnit.

Napjatý jako struna připojil systém zpět k napájení. Celý panel zablikal, rozzářil se provozní zelení a Mark se roztáhl po podlaze jak široký tak dlouhý. Nedbal rozseknuté brady a co

nejrychleji se vrátil do kabiny. Nezdržoval se nasazováním přilby. Rychle změnil kurs a výstražné pípání dálkoměru umlklo.

"Zatraceně chlape, to bylo dost dobrý," byla první věc, kterou zaslechl, když si nasadil přilbu. Od Marata to znělo přímo neuvěřitelně.

"Děkuji, pane starší posluchači," poděkoval za pochvalu, ale protože měl na paměti primární úkol mise, pokračoval: "Anomálie na souřadnicích 4M62z, 1M11y, 0M17x."

"Souhlasí. Člověče, ty jsi snad stroj. Nech už toho, máš volno."

'Jéje,' pomyslel si Mark. Ani se moc nerozmýšlel, zda nabídku přijmout. Půlhodinka volna se hodí každému. Aby z té svojí nevyplýval ani sekundu, vyrazil hned po virtuálním přistání z kabiny, přímoú čarou do sprch. Okoupal se, objednal si čistou uniformu, převlékl se a zvolnil. Došel k závěru, že dnes už se nahonil až dost a na nic složitějšího nemá náladu. Po zbytek odpoledne a večera ho měl bavit šestihodinový epos Tři mušketýři, jedna z posledních verzí. V nastudování Corbuse Dellewara to bylo pěkně syrové dílo, režisér ve své vizi temného středověku odhodil růžové brýle hodně daleko.

Cesta do klubu vedla patrem 4. Buď velice dlouhou studenou chodbou 4b plnou učeben, anebo mnohem kratší chodbou 4a, s několika pokoji pro externí spolupracovníky Akademie. Lenost zvítězila, Mark se vydal kratší cestou. V chodbě panovalo šero. Z jedné strany ho matně rozhánělo pozdně odpolední slunce, z druhé stejně nevýrazné osvětlení chodby 4b. Ale uprostřed byla stejně skoro tma. Mark právě procházel nejtemnějším místem, když tu se před ním otevřely dveře. A z nich vyhlédla... Mladík byl v první chvíli v pokušení říct, že víla. Snad vteřinu stál s otevřenou pusou, než ho dohonila realita a připomněla mu, kdo asi tak tady může žít. Vzpamatoval se a pozdravil.

"Nazdar mládenče," zašvitořila víla. "Neviděl jsi čirou náhodou staršího posluchače Jeana Marata?"

"Pan starší posluchač vede praktická cvičení skupiny 3B, paní. Skončí asi za patnáct minut..."

"To je škoda," řekla nespokojeně. "Být ještě tak dlouho sama..." otrásla se, její už tak téměř průsvitný župan sklouzl ještě o něco níž. Říká se, že některé myšlenky mužů nemají s mozkiem nic společného. V Markově případě se to potvrdilo stoprocentně. Nemyslel vůbec na nic, když na otevřenou výzvu odpovídal: "Má paní, kadet Mark Nansen, k vašim službám," a byl vtažen do pokoje.

× × ×

Jean Marat se už ani nesnažil pospíchat. Schůzku zameškal, hodiny možných požitků mu doslova protekly mezi prsty během zadávání povelů pro snaživé třetíáky. Kdyby aspoň odbyli cvičení jako ten Hans, který dobrovolně obětoval pár bodů v hodnocení a získal pro sebe téměř celou hodinu. Jean na něj narazil ve sprchách šestého patra, kde se s pomocí nějaké studentky druhého ročníku věnoval mnohem zajímavější hodině praktické anatomie. Jean sice v duchu zavyl, ale nechtěl je rušit a tak vycouval jinam. Následných pár minut strávil pod studenou vodou. Mezitím se mu vše rozleželo v hlavě. Řekl si, že dokud se o schůzku nepokusí, nemůže ani sobě ani zbytku světa vyčítat odmítnutí.

Oblékl se, strčil hlavu do česacího automatu, navolil romantického playboye a spokojen s výsledkem zamířil do patra 4A. U dveří instruktorky Sellersové se zastavil a už chtěl mávnout rukou před senzorem dveří. Neudělal to. Zarazil ho ztlumený, ale přesto dost srozumitelný výkřik: "Aáách! Marku... Ještě!"

Cože?!? Snad ne tenhle... Strašlivá nejistota se vzápětí změnila v nemilosrdnou ponižující jistotu. Ozval se hlas toho spratka. "Takhle?" Odpovědí mu byl další výkřik plný blaha.

Marat se odpotácel, připadal si, že dostal ránu holí. Celá tahle situace vůbec nemusela vzniknout, nebýt onoho mizerného záchvatu rytířskosti tam dole u simulátorů. 'Já blbec...' opakoval si snad stokrát a schoulil se ve stínu pár kroků zpět. Měl v plánu počíhat si tu na soka, až se bude vracet a konečně mu vše vysvětlit za pomoci důrazných argumentů, zejména pěstních. Dočkal se ho. Ne však tak, jak chtěl. Nansen nešel sám. Tulil se k ženě, která byla věkem, hodností i postavou vysoko nad ním a odcházel spolu s ní někam ke klubu. Zaslechl ještě její šeptání: "Po večerce zajdeme zase ke mně..."

× × ×

Druhý den Nansena nikde nezahlédl. Naštěstí. Nemohl se ovšem vyhnout hodině poručice Sellersové. Využil toho a pokusil se ji požádat o soukromý rozhovor. Nakonec souhlasila. Bohužel, asi nezačal nejlépe. "Co proboha máte z kluka, který vám sahá sotva po prsa?"

Provokativně se protáhla, div jí z blůzky neuskočilo pár knoflíků. "Tak za prvé skvělé pocity, za druhé skvělé pocity a za třetí skvělé pocity. Je sice mladý, ale zkušený a když spolu stojíme ve sprše, mám jeho rty zrovna tam, kde je mám nejraději. Stačí?"

"Stačí..." zavrčel Jean. Uklonil se a odešel, jedna velká bomba žárlivého vzteku. Chvilí za ním hleděla. Přemýšlela, zda má přiznat ještě jednu maličkost. Totiž tu, že Mark epizodku ukončil sám. A před večerkou. Došel totiž k závěru, že je používán jenom jako živá hračka. Ale pro náruživou instruktorku byla tohle příliš prestižní záležitost, než aby se s ní svěřila jinému. Přiznat, že ji někdo mohl odmítnout? Nikdy. A tak nechala událostem volný průběh.

Události pro začátek zamířily tím směrem, že se v pokoji Jeana Marata objevil terč na vrhací zbraně. Že má čirou náhodou podobu mladšího spolužáka? Ale neříkejte, já si toho ani nevšiml...